

GRALSSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:o 7

November 1971

Årgång 2

INNEHÅLL:

I trängda tider

8 Punkter att beakta; punkt nr 7

Ljus över kommande dagar

Tidens dimension i dess 3 aspekter;

3) Ett ständigt nu

Gralen lever genom människan

Det universella

Ur våra Mästaress liv och lära;

berättat av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från

GRALSSVÅKTARNAS SAMFUND,

Möregatan 8, 1 tr.ned Stockholm

tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel.031/16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej angives, skrivna av

Elisabeth Ståhlgren

I TRÄNGDA TIDER

Människan behöver få klarhet, finna orsaken till den häktiska rytmen i dagens samhälle, så att hon kan bli herre över den.

Allt accelererar, från utvecklingsprocessen hos de totalitära staterna med deras makt över framåtskridandet ned till den enskilde, vars hets i kampen för att uppnå en idealtillvaro blivit till stress med nevrosor till följd. Orsaken måste vi finna, och den är inom räckhåll, blott vi utnyttjar vårt logiska tänkande.

Vi närmar oss avskedstagandet av ett skede som varat under årtusenden. Vi har kommit in i det nya, men de flesta hakar sig fast vid det förgångna i skräck inför vad det nya kan ha i beredskap åt dem. I och med att vi vägrar erkänna att det gamla är slut uppehåller vi den kamp avskedstagandet medför.

I en allt omfattande revy genomgår vi i hastigt tempo i en totalbild det som det gångna har att uppvisa, våra viljehandlingar, våra tankar, vårt skapade verk. I snabba rytmiska parader ilar det förbi i form av ett nytt skeende, alltför snabbt för att det skall uppfattas som en upprepning.

När vi får veta att dessa kavalkader bringar till mognad den process, som utgör vår ödesutformning, resultatet av våra liv i den materiella världen, bör det kännas som en lättnad att få färdigställa det hela för att gå in i ett bättre skede med nya uppgifter på högre plan.

Och vi är klara med vår jordevandring på lägsta planet, oss återstår endast att erkänna att så är förhållandet, ödmjukt underställa oss de andemakter, som väntar på att få leda oss vidare. Om het sen upphörde skulle var och en kunna utföra den viljehandlingen att avsluta det gamla och gå in för det nya. Och det nya heter andlig verksamhet som ersättning för det forna nedsjunkandet i materiella omsorger av gagnlös art.

Och det skall vara den nya formen av andlighet, den fria, glädjerika. Ingen bundenhet i kyrklig riktning med kämpande präster i strid om petitesser, utan en flykt ovan molnen likt den viljestarka Örnens, som lyfter på bärkraftiga vingar högt ovan jordens alla små ting. Ty vi vet väl alla att Öرنen har övertagit våldet från Skorpionen bland Zodiakens tecken. Det har skett enligt löfte avgivet av de andemakter som styr vår värld, att när krucifixet är befriat från den lidande gestalten på dess trä, då är tiden inne att anden i Örnens gestal lyfter vingarna till flykt.

8 PUNKTER ATT BEAKTA; PUNKT NR 7

Det talas om nödvändigheten av att vara positiv, men det bör närmare klargöras vad detta innebär, innan satsen läres ut till den stora allmänheten. De flesta tror att det gäller att säga ja till allt som möter, visa vänlighet mot alla och vara öppen för varje mänskligt närmande. Detta är en definition av begreppet som strängt må förkastas.

Första villkoret vi har att uppfylla när vi går in för en positiv livsstil, är att särskilja. Innan vi öppnar oss för ett närmande till annan person skall vi efterforska hans kvalitet. Om han närmar sig oss för att vinna någon fördel eller för att pröva vår lämplighet som mottagare av hans tomma förtroenden, då skall han avvisas utan vidare. Annars vore det att öda tid på det negativa och så framkalla just det vi går in för att undvika.

Men om vi i den mötande finner en person med positiv blick på omvärlden eller han ser ut att kunna påverkas till rätt inställning till livets många frågor, då kan vi slösa våra positiva krafter på honom, låta dem gro och växa och bära frukt genom umgänget. Det gäller att rätt bedöma den mötandes värde, hellre vara för sträng i vårt omdöme, varigenom vi undviker många dyrköpta erfarenheter. Naturligtvis bör en fällande dom inte uttalas, den får behållas i vårt outtalade minnesförråd, ty vi vet först efter långa tiders hårda prövning att rätt avväga en sådan, och då har vi nått fram till den erfarenheten som lär oss att aldrig döma.

När vi funnit en person rätt motsvara våra enklaste krav på positiv inställning, först då skall vi låta vårt eget positiva väsen stråla ut i ett tillmötesgående ja-sägande utan hämningar. På honom skall vi slösa det vi hållit inne med inför den tvivelaktige.

Vem är som rättvist dömer, säger någon inför denna argumentering. Vi må lära känna skillnaden mellan att döma och bedöma. Det senare är det var mans plikt att öva, det förra må ingen hänge sig åt. Ord står varann så nära vid uttalandet, den himmelsvida skillnaden dem emellan faller bort vid bruket av de många orden. Hänge dig därför hellre åt tystnaden, när du känner att orden förvillar, i tystnaden kommer de rätta orden fram i outtalade meningar och når vederbörande med en slagkraft som må förskräcka. Vi kan alla göra den erfarenheten, har du ännu inte gjort den råder jag dig att pröva, ett försök kommer säkert att följas av flera.

Så långt vårt förhållande inför den mötande medmänniskan. Men vi ställs också inför händelser och mänskliga handlingar. Hur skall dessa behandlas? Det som på grund av omständigheternas makt måste tågas emot, det som inte kan avfärdas hur gärna vi än vill? Där skall det negativa behandlas med kraften som utgår ur den egna positiva inställningen, behandlas tills det negativa sjunker undan i kraftlöshet. Ett ovänligt ord, ett spydigt utfall, låt oss lära oss möta det med upphöjd ro. Det är att bruka den positiva kraften rätt. Mitt eget individuella jagmedvetande blir inte stört av en orättmätig kritik, det egna jaget blir inte sämre därför att ett omdömeslöst klander riktas mot det. Kan vi gå in för den inställningen vinner vi allt i balanserande syfte.

Det positiva vinner alltid i längden över det negativa. Det negativa är intet, så som skuggan är frånvaro av sol; intet kan aldrig råda över det som äger tillvaro. Det positiva är det starka, inför vilket det negativa måste böja sig i undergivenhet.

Om någon motsäger detta påstående med att det onda som är negativt oftast har makt över det goda, kan genmälas att den luciferiska makten som rått i världen under alla årtusenden i sitt handlande varit aggressivt verksamt och således positivt inställt till de jordiska

tingen, men med negativ verkan på människosinnet. Här möter vi en positiv kraft som bör undvikas därför att den som resultat bringar det negativa. Och det är detta negativa som så alstras som skall bringas att sjunka undan i kraftlöshet inför våra positiva krafters verkan. Det vi kallar det onda är inte ont, ty vi har alltid en nyttig lärdom att skörda ur de verkningar som utgår ur den makten.

Lucifers makt är till ända på vårt nya plan, men i hans efterträdare möter vi det sant negativa, det som saknar initiativ, det icke-verksamma, det apatiska. Den kraften måste bemötas med all den positiva viljeanssträngning vi är mäktiga. Dock är det inte vår uppgift att behandla den och bringa den till underkastelse, det blir deras uppgift som får lägsta planet på sin lott, det som efterträder det vi lämnat.

På detta vårt nya plan kan det positiva tas i bruk på ett verksamt sätt. Där skall vi lära särskilja på ett slutgiltigt sätt, och då kommer den negativa människan och hennes verksamhet att ha försvunnit från vår jord. Men intill dess detta skett får vi kämpa vår kamp, bedöma och avgöra var de positiva krafterna bäst bör sättas in för ett verksamt resultat.

LJUS ÖVER KOMMANDE DAGAR

Det låter underligt att vi i vår mörka och kalla värld vågar tala om ljus som skall spridas över människosinnet. Det överkliga framträder bjärt mot all vända i tiden, som håller människor nere i ett tillstånd av ångest.

Vanans makt är stor, många märker därför inte det tillstånd som nu råder. I storstadens öken går människans behov av natur så småningom förlorad, skog och gröna ågar är endast till för att ge ny form av förströelse under semesterdagarna. Vi kanske inte ger akt på, vi som oroas över förflackningen hos nutidsmänniskan, att förloppet går mot ett klimax och en vändpunkt är att vänta. Situationen idag är sådan att man måste förvånas över att de flesta ingenting märker. Om vi gör en jämförelse med tidigare civilisationer, ser vi i deras historia utvecklingens gång.

När kraften ebbar ut, då är botten nådd, likgiltigheten inställer sig. När de ser sin belägenhet, då är tid att börja hoppas på förändringen som skall bringa nytt ljus in i mörkret.

Under gångna tidsskeden har det varit så att länderna ett efter ett har framträtt som maktfaktorer och spelat sin roll i utvecklingen, de har höjt sig till ledarställning, och därefter gått tillbaka för att sjunka ner i glömska. Så gick grekiska väldet förlorat följt av romarriket. Men nu är det inte längre de enskilda länderna som utgör dessa punkter av samlad makt, nu har hela den civiliserade världen som enhet framträtt med krav på att få göra sin stämma hörd. Även om några av dem utgör toppar som inbördes strider om makten, är vi alla med och har vårt ord att säga i den gemensamma församlingen.

Den västerländska kulturen är byggd på en kyrka som delar sina intressen mellan andlighet och världslig välfärd, och när fara hotar är tonvikten lagd på det senare. Men vi skall inte sörja över detta, om den går mot sitt fall betyder det väl att tiden är inne. Dock må vi ägna vårt intresse åt vad världen har att bjuda när vår gamla kultur kastats överända. Om vi inte glömmer att samma lag gäller genom alla skeden är svaret inte långt borta. När alla länder har samlats till en enhet, gränderna upphävt och folken blandats att uppgå i varandra, då är det stora omloppet fullbordat och det nya kan träda till. Ty så är utvecklingens lag. Den enskilde går till gruppen, grupperna bildar samhällen o.s.v. tills enheten är nådd.

Så som fröet återstår när växten dör och i sig innesluter allt som skall växa fram och bli den nya plantan, så finns i vår västerländska kultur nedlagt ett frö som kan gro och växa ut till den nya mänsklighet, vilken i sig bär egenskaper lämpade för en annorlunda livsform.

Man kan fråga sig om något gott kan komma ut av allt det mörka som kännetecknar vår kultur och svaret bli: ja, det kan det, därför att vi lidit svårt under trycket av våra egna gärningar. Detta lidande har renat oss. Vi lär därav mer än vi förstår. Grunden till vår vederböda är våra tekniska uppfinningar, som visserligen givit oss allt vi kan önska av komfort men i negativ riktning fört oss in i krig med massdöd och sjukliga tillstånd som följt. Ur den erfarenheten skall det nya släktet dra ut sin lärdom, och det som bjödes åt framtidens människa blir ljus över alla mått.

Individen har i dessa dagar fått träda fram och vunnit uppmärksamhet, detta är ett steg i rätt riktning. Något nytt kommer in i vår värld som ger ljus åt kommande dagar. En stor utgallring bland människors barn skall äga rum, varvid naturens egna resurser får utnyttjas. De för det nya icke lämpade får lämna rum åt dem som tar emot förändringarna som skall möta, tar emot dem i glädje. Så skall människan framträda i ny gestalt, en ny himmel skall välva sig över henne och en ny jord skall erbjudas henne att bebo.

Detta är vad som förutsades av Kristus medan han vandrade bland oss och det har sagts av vise män i Österns länder, dem vi så föga känner till, men som äger ett rikt mått av kunskap att skänka åt den som vill lyssna. Om vi sammanfogar det de lär oss med vad vi själva erfarit som sanning, finner vi att den utvecklingen redan är framskriden till en viss grad. Det nya går in i det gamla och gränserna tonar ut. Vi iakttar inte med särskiljande ögon det som redan har skett, därför att det är oss för nära. Men om vi söker ett vidare perspektiv, ser vi att vi inte längre är samma människor som förr. Vi har skäl att glädja oss över förändringen, den blir till vårt bästa.

Som larven växer i puppan utan att för omgivningen blotta sin existens, så utarbetas det som blir vår nya värld i tystnaden. I den växande grodden ligger allt samlat, den innehåller vad vi har att arbeta efter i kommande dagar. Liksom fjärilen en dag när den sprängt sitt hölje är färdig lyfta vingarna och flyga ut i solskenet för att möta en ny tillvaro, så skall vårt nya släkte framträda med egenskaper som ingen anat. Vi får leva i en värld lika skild från den gamla som öster är från väster, och detta därför att vi övervunnit det onda.

Lucifers makt har inte på en gång slagits ned. Det vi erfarit av hans välde under sistförflutna skedet har varit upplösningen, igångsatt för att befria oss, det vi nu upplever är de konvulsiviska ryckningarna av det upphörande livet. Som alltid när något går mot sitt slut, blir mödan att arbeta sig igenom överväldigande, därför har vi lidit under honom mera sista tiden än tidigare.

Vi blir befriade från tyngande band, och vi skall förstå att det är vi själva som lösgör oss, därför att vi funnit ett bättre sätt att utvecklas på än det vi sökt under Lucifers välde. Så skall vi lyfta vingarna och flyga ut i en sällsam värld, där allt det oprövade möter oss och där en ny sol sprider sitt sken. Ljus skänkes oss, i frihet får vi leva, utvecklas mot fullkomning i det andlighetens inom oss fulländas.

Det skall spridas ljus över kommande dagar.

TIDENS DIMENSION I DESS TRE ASPEKTER

3) ETT STÄNDIGT NU

(forts.fr.föreg.nr)

Vi har hört om två olika slag av tid, den i vilken vi numera lever, det är nu-ögonblickstiden, som är EVIGHETEN samt ALL-TIDEN, som närmast väntar på att bli upptagen i vårt kunnande.

Men vi har i vår lära en variant av begreppet tid som är annorlunda än de båda tidigare behandlade. Det är ETT STÄNDIGT NU. Begreppet tid är en i sig själv negativ, icke existerande faktor, som materien brukar för att kunna manifesteras sig ur sitt andliga tillstånd, på samma sätt som rummet måste skapas fram för att tingen ur idéernas värld skall få gestalt. Tidens vara är ett villkor för tingens vara och frambringas således, men är i sig själv intet.

Helt annorlunda ställer sig det tredje slag av tid, som vi kallar ETT STÄNDIGT NU. Det är i sig själv ett positivt begrepp, ett något som utgör medlet för deras verksamhet som vistas på det utvecklingsplan där denna tidsform är i kraft.

Tidsbegreppet ETT STÄNDIGT NU innebär att nämnda väsen kan ur ett utbrett förråd av nu-punkter hämta fram ur gången tid det nu-ögonblick de önskar förflytta sig till för att med utgångspunkt från detta omarbete ett skeende, som på grund av många inneboende brister behöver omgestaltas. Från och med vår uppflyttning till astralplanet kan sådant förfaringsätt utnyttjas av höga andliga skaparkrafter.

Det kan förefalla onödigt att syssla med ting som tillhör plan så högt över vårt, men om vi skall kunna förstå det nya som möter på det nu uppnådda astralplanet, får vi gå utöver detta plans gränser och söka gripa något av vad som väntar oss när vi gått längre. Det är här fråga om de stora möjligheternas plan, en arbetsplats där ett tidigare misslyckande förbytes i ett framgångsrikt resultat genom höga andemakters ingripande.

Vetskap om att dessa möjligheter har funnits och alltjämt finns lever kvar från det förgångna i människosinnet. Det har funnits tider då vi varit upplysta om många ting men på grund av vår färd ner i mörkret har minnet förmörkats. Reminiscenser dyker dock upp och framträder i gamla sagor. När en förmåga av visst slag gått tillbaka och förlorat i kraft möter vi minnet av allt detta i myterna. Så har vi hört om en féeernas sagovärld, där den goda féen med sitt trollspö - det är gudarnas skaparkraft - förvandlar det den onda féen har frambragt så att det framträder i formfulländad skönhet. Det är ett verk skapat i ETT STÄNDIGT NU.

De gamla sagorna skall återkomma och det de berättar om skall förvandlas till naturliga företeelser, när människan lärt sig förstå reglerna för skeendet. Mystiken skingras och blir till klarhet. Vi har redan upplevt sådana händelser. Vi hörde en gång berättas om féen som med sitt trollspö slog på väggen i det stora slottet, och strax upplystes varje sal och varje rum med starka sken från hundratals lampor. Vi skrattar åt sagan sedan kunskapen nått oss om det elektriska fenomenet. Så kan vi också en dag skratta åt vår nuvarande barnsliga inställning till många ting, enkla och lättfattliga när vi nåtts av vetandet, men oförklarliga så länge vi lever i nuvarande mörker.

Tingen skall omgestaltas för oss blott vi villigt går in för att tro på vad höga makter vill lära oss. Acceptera att deras kunskap inte har med mystik att göra, inte för dem som känner lagen för alla tings utformning.

Vi må förstå att vi går mot dagar då tidsbegreppet får vidare räckvidd. Tiden är en svårbegriplig dimension därför att vi bundit oss vid nuet. Låt oss lösgöra oss, förstå att vi skall kunna vandra fram och åter på nu-punkternas långa räcka. Då vet vi att ingen mystik ligger i tanken att höga väsen kan arbeta över hela den långa linjen som heter ETT STÄNDIGT NU.

GRALEN LEVER GENOM MÄNNISKAN

Alla kristna känner en inre lyftning när Nattvardskalken kommer på tal. Andakt fyller oss vid tanken på vad den symbolen haft att ge i mörka tider. Men när ordet blir utbytt mot Gralen och det talas om Gralens Kalk är det som om något främmande kommit in i bilden, och man står frågande inför vad detta ord har för innebörd. Det inte endast betecknar samma sak utan omfattar dessutom vidare ting, något som de flesta har svårt att förstå. Dock var det den kunskapen Kristus ville bibringa människan. Det var det nya förbundet som Han ville sluta med människosläktet, men det blev aldrig rätt upptaget. Ingen förstod och, beklagligt nog, inte heller lärjungeskaran mäktade gripa det stora i Hans gåva till oss.

Det betyder ingenting vad vi kallar denna symbol, Nattvardskalken eller Gralen, det är likväl det nya i tiden som erbjudes oss för att vi skall känna hur innerligt Hans förbund med oss verkar. Hans kärleks kraft må genomtränga oss när vi lyssnar till evangeliets ord om hur de församlade lärjungarna greps av stundens djupa allvar när Nattvardskalken höjdes. Vi förnimmar hur Han det menat med oss.

Vi väntar Hans återkomst, alla väntar den, kyrkans män likaväl som lekmannen. Han skall tagas emot som den väntade brudgummen, vi må vara klädda till fest med sinnet ljusst i tacksamhet för vad Han givit. Den universella religionen skall bli det nya i tiden, färdig att framföras till världens alla folk, och dess symbol skall vara Gralen så som korset varit symbol för kristenheten under århundraden i mörker.

Varje tidsepok har sin sinnebild. Liksom korset hittills varit den kristna symbolen skall Gralens Kalk bli ett tecken av djupaste varaktighet för ett kommande släkte, och det skall så småningom genomtränga varje mänskligt sinne med oföränderlig verkan. Det gamla kvarstår i det nya, det betyder att korset kommer att återfinnas som minnesbild från en epok i vår utvecklings historia som förts till ett slut. Lägsta planet har haft det jordbundna som ledstjärna, nu är tiden inne att höja sig och få en vidare utblick.

När vi nått mognad på det nya plan vi tagit i besittning, kommer andra uttrycksmedel att ställas till vårt förfogande. Vi lär reglerna för dessa av dem som hunnit längre än vi, till att börja med av dem på vårt jordeplan levande, som är visare än vi. Det kan vara Tibets lamor som samlat en visdom långt utöver vad vi i Västerlandet åstadkommit. Dessa Tibets vise har under många århundraden brukat den magiska kristallkulan. Många ser i denna symbol ett uttryck för mörka makters spel. Kyrkan har skapat denna vrånbild med sitt förbud mot allt som kan gå under beteckningen under. Endast Kristus och Hans närmaste får anses ha haft den förmågan, utöver deras verksamhet får ingenting finnas av samma art i vår värld. De flestas uppfattning baserar sig också på att vi alltför ofta sett kristallkulan tecknad i samband med en häxa i trans omslutande den med sina krokiga fingrar. Snabbt griper bilden sinnet och skapar föresättning för vilseledande fördomar.

Nattvardskalken och Gralens Kalk är samma symbol som Kristallkulan.

Magisk kraft sammanställes ofta med begreppet svart magi, således något att frukta och hålla sig på avstånd från. Denna inställning är lika felaktig som det vore felaktigt att vägra bruka staven som stöd, därför att den också är ett vapen att slå med. Svart magi finns inte längre i vår värld, den har ingen makt på vårt nya plan, den är satt ur spel. Hädanefter är allt som har med magi att göra av det rena, vita slaget.

Låt oss frigöra oss från det falska och oäkta som vilar över så många syn på ordet magi. Magi är makt, rätt brukad är det makt av renaste slag. Vi får inte tro att det är förknippat med något av hemlighetsmakeri. Att ett ting rätt brukat ger magisk verkan betyder att gudomlig kraft kan tagas därur. Det vi möter inför Nattvardskalken är samma magiska kraft och godtages därför att kristna kyrkan givit sitt samtycke till att så får ske. Samma regel gäller andra religioners symboler. Så har den tibetanska Kristallkulan samma verkan på detta folks sinne som vår kristna symbol har på vårt. I dess rena form är den höjd över all kritik, det är de billiga efterapningarna, spridda över ett viskepligt Västerland, som är skuld till varje felaktig bedömning. Det rena blir inte mindre rent därför att det smutskastas av okunnigheten. Om vi söker det rena i varje företeelse, nås det inte av någon besudling.

Erfarenheten har visat att människan har behov av sinnebilder för att hennes föreställningsvärld må berikas. Genom det mänskliga lever Gralens idé, den ger ro åt sinnet, trygghetskänsla i livets mångahanda svårigheter.

DET UNIVERSELLA

I Västerlandet har under snart tvåtusen år den kristna religionen varit lösningen på deras problem som hör till de senare underrserna av den ariska rotrasen. Den har under seklernas lopp genomgått gradvisa förändringar, genomförda av dem som innehaft makten, dock har dessa inte motsvarat folkens utveckling. En dag står människan inför det faktum att den religion som tillämpats genom generationer ej längre räcker till för hennes andliga behov. Hon förstår att sanningen inte kan inrutas i ett för alla gällande mönster. Så söker hon sig bort från sina gamla begränsningar, bort från förordomar och dogmer. Hon vill röja ny mark, pröva andra linjer för tänkandet.

Hon vill bort från sina gamla ramar. Hon vill nå sin Gud utan någon förmedlande mellanhand, utan detta stöd som hon av ålder förlitat sig på. Inte så att förstå att den förmedlande länken mist sitt värde, men stödet kan ersättas av direkt kontakt med den från det gudomliga nedströmmande kraften och hon kan motta dess verkan i sitt öppnade sinne och finna nya vägar att söka sig fram på.

Det är det universella hon söker. Det är ett stort steg att ta, därtill fordras insikt, tro och tillförsikt. Insikt om vägen, tro på den egna viljans kraft, tillförsikt till det nya som skall arbetas fram. Det är att förverkliga det andliga arv som nedlagts i vårt inre och vartill vi äger förstfödsrätt. Ty vi har alla Gud inom oss starkare eller svagare markerat. Det är gudomsgnist som skänker liv åt vår tanke, den förutan kan inte det förverkligas som utgör vårt fadersarv. Vi vet att vi är av Gud, ingenting kan frånta oss denna klara visshet.

Vad består då felet i det vår kyrka undervisar oss i. Den har bundit Gud i sitt eget band, den har utgått från att de lärdomar som

av ålder gällt också skall fylla behovet i all framtid. Men dagens människa har inte samma lätthet att underkasta sig våldet, hon är född fri och fordrar att få utvecklas i frihet. Ingenting är mer felaktigt än att tro att den Gud som skapat allt och givit frihet i tänkande för varje individ i sitt stora rike, att tro att Han skulle skriva lagar hur vi skall tänka. Tro det du kan tro, acceptera det ditt förnuft kan fatta, men kräv inte av dig själv att du skall böja dig under ett ok av fördomar.

Gud har utgivit sin skapelse i kärlek, som fria varelser skall vi söka Honom och återvända till det fadershus som aldrig stängt sina dörrar för oss. Då skall kraftens Gud komma oss till mötes, i livgivande strömningar skall Hans nåd genomlysa vår varelse in i dess minsta skrymsel. I den mån vi öppnar oss för Hans utgivande skall vi känna verkan därav. Strömmar av livskraft skall genomsyra vårt väsen skänka visshet där förut osäkerhet rått, övertygelse där famlande efter svar ängslat vårt sinne.

Hos den osäkra människan uppstår lätt den tanken att det inte är den ende sanne Guden som avger detta utlåtande. Hon famlar efter stöd likt den som är i sjönöd, men ingen hjälp står att finna. Hur skall hon få visshet, svar på frågan om hennes tanke går i rätt riktning. Hon skall stanna upp inför sitt inre, söka svaret ur sitt eget sökande. Hon skall förstå att där händelserna utvecklar sig i rätt riktning enligt förnuftets utsago, där är hon på rätt väg. Vi må lära oss följa det vår egen omdömesförmåga säger oss.

Det universella har vi nu kommit i förbindelse med. Det universella missleder ingen. Kraftströmmen ger det tillskott av tillförsikt som krävs. Människan känner gudskraftens nedströmmande verklighet genom hela sitt väsen, hon vet att hon är på rätt väg. Den som öppnar sig för denna kraftnedströmning tvivlar inte längre på sig själv. Hon vet att hon är en gudamänniska, bestämd för ett högt mål. Hon vet det utan övermod. Strävan efter målets uppnående blir påskyndat genom iver som ges åt den som är av Gud benådad på detta sätt.

Öppna dig därför likt ett käril att fyllas. Gudskraften finns omkring dig, färdig att tagas upp. Det beror på dig själv om du skall bli kallad att utföra ett arbete i Guds tjänande. Han kallar den Han finner lämplig, se till att ditt sinne är öppet, att ditt hjärtas dörr befinner sig olåst den stund Han kallar dig. Gud behöver många hjälpare i sin tjänst. Det uppdrag du får att utföra kommer dig till del, det beror på dina speciella egenskaper vari det består. Den egenskap som just är utmärkande för var och en av oss tar Han i bruk. Han ser vad vi duger till.

Att nå det universella betyder människans direkta kontakt med Gud oavsett vilken form av mellanhand hon tidigare begagnat sig av. Hinduerna, buddisterna, hebreerna, den kristne, alla kan mötas inom detta alltomfattande, universella stöd, som bjudes var och en som blott räcker ut sin hand mot Gudomen. Ty om du kallar den mellanhand du begagnar dig av Kristus eller Buddha eller något annat betyder ingenting, det gäller samma mål för alla - att förverkliga det gudomliga Jaget inom människan för att bli ett med den evige Anden, som är universums skapare. När vi kommit därhän kan vi se på buddisten eller muhammedanen med samma välvilja. Då är vi på den rätta vägen mot målet, allmänt brödraskap.

Kontakt med det universella utmärkes dessutom av en allt genomgripande förvandling av människosjelen, i det allt i skapelsen accepteras med samma välvilja. Vi talar om att tolerera, det får inte kallas så utan att acceptera. Den som tolererar ställer sig på en högre nivå än föremålet för bedömningen; den som accepterar han vet att hans egen begränsning sammanfaller med den om vilken han fäller sitt omdöme. Välj ditt föredöme, och när valet är träffat, fullfölj tankens bearbetning av föremålet intill dess klarhet vunnits över dess värde.

Tanken är länken mellan Guds värld och vår jordiska. Så långt din tanke sträcker sig, så långt följer dig Han som har uppsikt över ditt liv. Många frågor söker du svar på. En dag möter du svaret inom dig. Du tänker kanske att det är du själv som frambragt lösningen på frågan, det kan också hända att du instinktivt känner att svaret kommer från andesidan.

Vår utveckling för oss nu mot snabbare uppfattning av omvärlden. Den andliga världen lär vi känna på ett annat sätt än tidigare. Vi möter den med förnuft och känsla. Förr var det endast den religiösa känslan som spelat någon roll för oss, nu är det direkta upplevelser av sanningen som möter. Vi mottar allt med en visshet som ingenting kan rubba.

Det går inte att längre säga att detta måste vara ting som får förbli förborgade för vardagsmänniskan. Nu är det meningen att var och en i den mån hans förstånd förmår att fatta denna sak, skall mottaga den kunskap om högre världar, som under mörka århundraden legat förborgad, gömd i glömskans djup.

Forna tiders profeter mottog kunskapen genom direkt inspiration. I deras mun lades orden från de höga andar, som sökte kontakt med jordens folk. Många lyssnade till profeternas tal, några hörsammade kallelsen och gjorde bättring, andra glömde i samma stund de hörde orden alltsammans. På samma sätt som då skedde skall nu budskap frambäras, väl inte mottagna av profeter, ty historiska händelser upprepas inte efter samma mönster. Något nytt framkommer med varje steg i utvecklingen. Det nya i vår tid är att varje människa kan tjäna som mottagare av de gudomliga budskapen.

Dock, här fordras uppmärksamhet, ett vaksamt betraktande av egna tankegångar. Det kan hända att mycket oberäkneligt kan insmyga sig. Stor försiktighet må iakttagas vid bearbetandet av det färdiga materialet, ett urskiljande, ett frånskiljande av det falska från det äkta. Förståelse för hur detta skall ske är inte given utan vidare, det fordras ett tålmodigt arbete för att utröna vad som är gott och mindre gott. Självkritiken gäller här som ofrånkomligt villkor.

Det som sker med oss förstår vi inte nu, framdeles kommer våra ögon att öppnas. Det som synes meningslöst här, får sin förklaring där, ljus kommer att spridas över det djupaste dunkel. Allt har sin mening. allt får sin förklaring på ett högre plan. Insikt i skilda ting skall klarlägga allt. Att veta det är att fatta tingens inre sammanhang, att uppnå den lyckan, därtill är vi alla kallade. När kärlekens förklarande ljus spritt sitt skimmer över tingen, då har vi fattat det ännu ej förstådda, då har vi nått det ouppnåeliga.

EMERSON; ANDLIGA LAGER:

Bön är ett begrundande av livets verkligheter, sedda från den högsta synpunkten, det är en jublande själs samtal med sig själv, det är Guds ande som förklarar att allt vad han gjort är gott.

ECKEHART:

Den som höjer sig till det rena förnuftets sfär, blir ett med det han fattar. -- Lär dig en inre ensamhet, som du äger var och med vem du än är. - Gå förden skull in i din innersta grund och verka där, blott det lever som går ut därifrån. Salighetens kärna ligger däri att själen vet att hon skådar Gud.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättad och i utdrag återgiven, av Gulli Bergvall (forts.)

Från byn med det helande Templet återvände forskarna till sitt huvudkvarter och fann där allt i ordning för en vandring över Himalaya, och efter någon dags vila och sysslande med praktiska bestyr anträdde de så den nya färden. Emil var med dem men lämnade dem en gång på några dagar för att besöka en by, som låg två hundra eng. mil därifrån. Han lovade att möta dem på nytt, så snart de anlönt till en viss avtalad by i gränstrakterna.

Forskarna anlände till byn i fråga och fick en utmärkt inkvartering. Till sitt förfogande hade de bland annat ett stort, kombinerat samlingsrum och matrum, som var både varmt och trivsamt. De kunde inte förstå var värmen kom ifrån, för de kunde inte upptäcka vare sig spis eller någon annan värmekälla. De hade just slagit sig ner vid bordet, när Emil kom in tillsammans med fyra följeslagare. De bara fanns där helt plötsligt, alla fem, och det i en del av rummet där det inte fanns någon ingång. De slog sig också ner vid bordet, och innan amerikanerna visste ordet av var all möjlig god mat (dock inte kött) framdukad på bordet.

När de ätit frågade en av forskarna hur rummet uppvärmdes. Emil sa:

"Den värme ni känner i detta rum kommer från en kraft, som vi alla kan ta kontakt med och använda. Denna energi är högre än någon av era mekaniska krafter, men den kan av människan användas till ljus, värme och drivkraft - även till mekanisk drivkraft. Om ni kunde ta kontakt med och använda den, skulle ni kalla den ständig rörelse. Vi kallar den universell kraft, Gudskraft, emanerande från Fadern för att göra tjänst åt hans barn. Den kan driva vilken mekanisk anordning som helst och brukas för transporter utan att förses med något som helst bränsle, och den kan också ge ljus och värme. Den finns överallt, kostar ingenting och kan användas av alla."

En i sällskapet frågade om maten de nyss ätit tillkommit genom denna kraft. Det svarades att den hade kommit direkt från det universella - liksom det bröd Emil framställt vid ett tidigare tillfälle.

Emil inbjöd sedan sällskapet att följa med honom och hans fyra följeslagare till deras hem två hundra eng. mil därifrån. Där skulle de också få träffa Emils mor. Han sa:

"Min mor är en av dem som har fullkomnat sin kropp så, att hon kunde ta den med sig och gå vidare för att ta emot den högsta undervisning. Därför lever hon nu alltid i det osynliga. Hon har valt att göra så, för att få den högsta kunskap, och genom att ta emot den högsta kunskap kan hon hjälpa oss oerhört. För att klargöra detta för er skulle jag vilja säga, att hon har gått så högt att hon nått himmelriket, som ni kanske skulle uttrycka det, den sfär där Jesus är. Denna sfär kallas stundom sjunde himlen. För er förefaller väl detta som ett mysteriernas mysterium. Men det är inte något mystiskt. Det är ett stadium i medvetandet, där varje mysterium uppenbaras. De som uppnått detta stadium är utanför de dödligas synfält, men de kan återvända och tala med och undervisa dem, som är mottagliga. De kan

komma i sina egna kroppar, för de har fullkomnat dem i sådan grad, att de kan gå vart de vill med dem. De kan återvända till jorden utan att återfödas. De som däremot passerat döden måste återfödas för att återvända till jorden med en kropp. Denna kropp fick vi som en andlig och fullkomlig kropp, och vi måste också se den så och hålla den så för att kunna behålla den. De som har lämnat kroppen och gått vidare i anden, förstår nu att de åter måste anta en kropp och gå vidare och fullkomna den.

Innan man bröt upp från bordet kom man överens om att forskarna nu skulle dela upp sig i fem små grupper, som var och en skulle stå under ledning av en av de fem mästarna, alltså Emil och hans fyra följeslagare. Genom denna uppdelning skulle de kunna verka över ett mycket stort område samtidigt och samla många erfarenheter.

Redan efter en kort tid var grupperna vitt åtskilda. En befann sig i Persien, en annan i Kina, en tredje i Tibet och de övriga i Indien resp. Mongoliet. Spalding jämte ett par av hans kamrater stod under ledning av Emil och Jast. De olika grupperna kunde kommunicera med varandra genom sina ledare, och forskarna förde noggranna anteckningar om när budskap avgavs och mottogs. Ledarna kunde också besöka varandra i det osynliga, och den exakta tiden för deras försvinnande och återvändande noterades. När grupperna sedan på avtalad tid strålade samman i Emils hemby, jämfördes dessa anteckningar och man fann att de noterade tidpunkterna helt stämde överens.

Spaldings grupp nådde snart en liten by, som låg på en högplata bland Himalayas utlöpare. Emil och Jast mottogs där med den största vördnad, och forskarna fick veta att byborna kallat på dem för att få hjälp mot snömännen. Fyra bybor hade nämligen blivit tagna tillfånga av snömän, och nu visste man i sin förtvivlan inte hur man skulle bära sig åt för att rädda dem.

Emil tillkännagav att han och Jast ensamma skulle uppsöka snömännen. De återvände nästa dags kväll och hade då med sig de fyra byborna, som berättade egendomliga saker om det folk som hade tagit dem tillfånga. Snömännen går helt nakna, berättade de, men deras kroppar är täckta med hår som de vilda djurens, och de kan fördrå den strängaste kyla. De rör sig med djurens snabbhet över vidderna. Mästarna kallar de "männen från solen", och när mästarna kommer till dem för att befria fångar gör de inget motstånd. Deras fruktan för dem är oerhörd.

Amerikanerna var nyfikna på dessa egendomliga verelser och bad att få bli förda till dem. Men Emil svarade undvikande:

"De är också Guds barn liksom vi, men de har länge levat i hat och fruktan för sina medvarelser. De har därför utvecklat sin förmåga att hata och frukta, och de har isolerat sig så till den grad, att de helt glömt att också de hör till den mänskliga familjen utan tror sig vara de vilda djur de ser ut för. Det har gått så långt med dem, att de till och med har förlorat de vilda djurens instinkt, för djuret känner om det är älskat av människan och är mottagligt för kärleken.

Människan frambringar det hon ser, och om hon skiljer sig från Gud och andra människor, kan hon gå längre ner än djuret. Det skulle inte tjäna något till att ta er med till dem. Tvärtom skulle det skada dem. Vi hoppas att en dag finna någon ibland

dem, som är mottaglig för vår undervisning för att på så sätt nå dem alla."

Det sas emellertid, att om amerikanerna ensamma ville gå och försöka få se snömännen, så stod det dem fritt att göra så, och Spaldings båda kamrater gav sig i väg på en sådan vandring, utrustade med skjutvapen. Emil tog dock löfte av dem att inte skjuta på snömännen annat än i yttersta nödfall, som självförsvar.

De båda amerikanerna återvände till byn efter fem dagar, dock utan att ha lyckats i sitt uppsåt. De hade endast en gång sett silhuetten av en stor apliknande varelse på en bergskam, en engelsk mil längre bort. De skyndade genast dit, men varelsen var spårlöst försvunnen.

(Forts. i nästa nr)

SARA BOHLIN; SALIGHET

Vad är salighet?

Fråga mystikern i extasens ögonblick,
konstnären under ingivelsens,
rebellerna under upprorsfanan,
den kräftsjuke under begynnande narkos!

Fråga den biktande,
som undfår absolutionen,
den mardrömsridne

vaknande till verkligheten,
gårdvaren, varsnande sin herres återkomst

eller det vilsegångna barnet,
som oväntat möter sin moder på skogsstigen!

Fråga den förtorkade marken,
piskad under skyfallets dusch!

Fråga vinrankan dignande under sina klasar
eller fuchsian under sina blommor,
en drunknande som hör vattenmassornas symfonier,
eller svanen som sjunger!

Fråga stjärnskottet i rymden
eller vårens bristande knoppar!

Fråga tusen andra: vad är salighet?

Inte är det njutning, inte heller glädje,
ej försakelse och askes.

Men den allra högsta fröjden
och det djupaste,
mest bottenlösa kvalet

i vidunderlig syntes
är kanhända - ja jag tror,
att det är salighet.